

Arrest

**nr. 351 294 van 6 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 juli 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij is sedert 2013 aanwezig op het Belgisch grondgebied en genoot gedurende deze periode gedeeltelijk van een geldig verblijfsrecht. Dit verblijfsrecht werd echter op 20 mei 2020 ingetrokken. Tegen deze beslissing tekende verzoekende partij hoger beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep werd echter door de Raad verworpen bij arrest van 24 november 2020 (arrest nr. 244 757).

1.2 Op 11 januari 2021 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in dat echter op 15 februari 2021 afgewezen werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS). Ook tegen deze beslissing tekent verzoekende partij hoger beroep aan bij de Raad, dat echter negatief afgesloten wordt.

1.3 Intussen maakt verzoekende partij herhaaldelijk het voorwerp uit van bevelen om het grondgebied te verlaten en wordt ten aanzien van haar op 7 januari 2021 ook een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 10 jaar opgelegd.

1.4 Sedert 6 september 2022 dient verzoekende partij negen maal een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Daarvoor beroept zij zich telkens op haar Belgisch minderjarig kind. Deze aanvragen leiden echter niet tot het bekomen van een verblijfskaart en ook de ingestelde beroepen (vijf in totaal) worden verworpen door de Raad.

1.5 Op 30 juli 2026 wordt ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Rupel op 30.07.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer (1):

naam: L.

voornaam: F. D.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Ecuador

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- ☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft sinds 2013 in het Rijk en is sinds 20.05.2020 niet meer verblijfsgerechtigd. Deze intrekkingbeslissing van zijn verblijf (bijlage 21) werd aan hem betekend op 30.05.2020. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, dit beroep werd echter verworpen door de RvV bij arrest 244 757 dd. 24.11.2020.

Op 07.01.2021 werd een bijlage 13sexies genomen, hetwelke een inreisverbod oplegde aan betrokkene voor een duurtijd van 10 jaar, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De bijlagen 13sexies en 13septies werden hem beiden diezelfde dag betekend.

Enkele dagen later, meer bepaald op 11.01.2021, diende betrokkene vanuit het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in. Op 15.02.2021 wees het CGVS betrokkene dit verzoek af. Betrokkene ging daarop in beroep, de RvV evenwel bevestigde het besluit van het CGVS en kende hem evenmin enig beschermingsstatuut toe. Op 16.03.2021 werd een nieuwe bijlage 13septies genomen en aan betrokkene betekend diezelfde dag. Een repatriëring werd gepland op 29.03.2021. Betrokkene gaf reeds te kennen aan de sociaal assistent absoluut niet te willen vertrekken. Hij wenste beroep aan te tekenen tegen de laatste bijlage 13septies, hetgeen kenbaar werd gemaakt aan diens raadsman. Betrokkene weigerde een covid/PLF-test op 26.03.2021, waardoor de voorziene repatriëring diende geannuleerd te worden. Zijn detentie werd meermaals verlengd. Betrokkene diende uiteindelijk vrijgesteld te worden op 15.08.2021 gelet het bereiken van de maximale duurtijd van opsluiting. Het beroep tegen de bijlage 13septies van 16.03.2021 dat inmiddels werd ingesteld, werd op 07.09.2021 verworpen door de RvV bij arrest 260 273.

Op 06.09.2022 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgisch minderjarig kind, deze aanvraag werd afgewezen op 01.03.2023 middels bijlage 13, het beroep dat betrokkene instelde tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV bij arrest 298 090 dd. 30.11.2023. Een tweede aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 23.05.2022. Ook deze aanvraag werd middels bijlage 13 afgewezen op 23.11.2023 en aan betrokkene betekend daags nadien. Op 01.12.2023 werd meteen opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend, deze werd geweigerd op 04.06.2024 middels bijlage 13, aan betrokkene betekend op 19.06.2024. Betrokkene stelde ook ditmaal beroep in tegen de beslissing, dit beroep werd verworpen op 19.12.2024 door de RvV bij arrest 318 909. Ook het beroep tegen de bijlage 13 dd. 23.11.2023 werd op 19.12.2024 verworpen door de RvV bij arrest 318 907. Betrokkene diende een vierde aanvraag gezinshereniging in op 12.08.2024, opnieuw werd een bijlage 13 genomen op 10.02.2025. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing instelde, werd door de RvV verworpen bij arrest 334 757 dd. 22.10.2025. Betrokkene diende een vijfde aanvraag gezinshereniging in op 19.02.2025, deze werd opnieuw geweigerd middels een nieuwe bijlage 13 dd. 30.06.2025. Betrokkene stelde beroep in tegen deze beslissing, en dit beroep werd verworpen op 20.05.2026 bij arrest 346 906. Op 13.08.2025 diende betrokkene een zesde aanvraag gezinshereniging in, deze werd geweigerd op 13.02.2026. Op 23.02.2026 diende betrokkene een zevende aanvraag gezinshereniging in met zijn dochter, deze werd geweigerd op 25.03.2026. Betrokkene diende vervolgens een achtste aanvraag in op 24.04.2026 dewelke werd geweigerd op 09.06.2026. Betrokkene diende de aanvraag tot gezinshereniging met zijn dochter een negende keer in op 13.07.2026. Deze werd geweigerd aan de hand van een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) hetwelk betekend werd aan betrokkene op 30/07/2026.

Gezien betrokkene 9 aanvragen tot gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon telkens door de DVZ geweigerd werden en gezien hij tegen de eerste 5 weigeringsbeslissingen beroep aantekende, maar dat beroep telkens werd verworpen door de RvV, kunnen we concluderen dat een terugkeer naar Ecuador geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien kan bovenstaande niet behouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM, zoals hierboven beschreven in Artikel 7, alinea 1, 3°. Betrokkene werd op 09.03.2018 voor de correctionele rechtbank veroordeeld voor de verkrachting van een kind beneden de volle leeftijd van 10 jaar (meermaals) en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, waarbij hij als dader een bloedverwant in opgaande lijn betreft, en dus een persoon met gezag (meermaals). Betrokkene werd veroordeeld voor een gevangenisstraf van vier jaar waarvan twee jaar effectief. Verder werd hij ook voor vijf jaar uit zijn rechten ontzet. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, er rust geen positieve verplichting op België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod genomen op 07.01.2021 voor een duur van 10 jaar, hetwelke aan betrokkene betekend werd op 08.01.2021. Betrokkene ging niet in beroep tegen dit inreisverbod, waardoor het heden definitief is. Betrokkene gaf echter nooit gevolg aan het inreisverbod. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht met de betekening ervan, en dat het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop betrokkene effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017).

Artikel 8 EVRM kan niet worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze betreffende zijn verblijf in een bepaalde staat te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39, EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §43).

Wat het belang van het kind betreft: evenmin geeft de aanwezigheid van een minderjarig kind op het grondgebied als zodanig recht op verblijf. Betrokkene verklaart in het hoorrecht mantelzorger te zijn, maar toont dit verder niet aan. Het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de terugkeer van betrokkene naar zijn land van oorsprong in het licht van bovenstaande niet en betekent niet noodzakelijk een schending van het belang van het kind. Het wordt niet ontkend dat een uitwijzing van betrokkene een zekere impact kan hebben op het kind, maar aangezien de dochter de Belgische nationaliteit heeft, menen we dat het in het belang van het kind is dat er – afgezien van de verplichtingen waaraan haar vader zich dient te houden, die er overigens zelf voor verantwoordelijk is – wat haar situatie betreft de grootst mogelijke continuïteit aangewezen is en dat zij zodoende haar plaats momenteel bij haar moeder, die wel legaal in het Rijk verblijft, is, en zij zodoende hier haar opvoeding, schoolloopbaan en sociale contacten, kan verderzetten.

De betrokkene kan zijn band met het kind onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, tevens is er de mogelijkheid dat het kind haar vader zou bezoeken indien gewenst. Bovendien zou betrokkene, na het verlopen van het hem opgelegde inreisverbod, via de gekijkte procedures op legale wijze kunnen terugkeren

en indien gewenst opnieuw een rol spelen in de ontwikkeling van het kind. Betrokkene kan eveneens, wanneer twee derde van het inreisverbod vertrekken is, via de lokale Belgische ambassade of consulaat de opheffing ervan vragen aan de bevoegde Belgische autoriteiten, die op dat moment een beslissing daaromtrent zullen nemen. Het feit dat het inreisverbod nog niet ingegaan is heeft betrokkene bovendien volledig aan zijn onwil om de bevelen en beslissingen van de Belgische overheid op te volgen, te wijten.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht aan de politie van PZ Rupel dat hij in zijn land van herkomst zijn ouders heeft evenals een volwassen dochter. We mogen dus redelijkerwijs aannemen, dat betrokkene, die ten eerste een volwassen man is die voor zichzelf kan zorgen, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst eveneens zal kunnen terugvallen in zekere mate op zijn familiaal netwerk aldaar.

Betrokkene verklaart last te hebben van psychosomatische stress.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 07.01.2021 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met vashouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. Op 16.03.2021 werd in het gesloten centrum van de DVZ opnieuw een bijlage 13 septies aan betrokkene betekend. Na zijn vrijlating omdat betrokkene halsstarrig weigerde mee te werken aan repatriëring en de opsluitingstermijnen bereikt waren, werd betrokkene ten gevolge van zijn 9 aanvragen gezinshereniging met zijn dochter, nog 9 maal een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, respectievelijk op 13.03.2023, 24.11.2023, 19.06.2024, 12.02.2025, 05/08/2025, 16.02.2026, 30.03.2026, 12.06.2026 en 30.07.2026. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod genomen op 07.01.2021 voor een duur van 10 jaar, hetwelk aan betrokkene betekend werd op 08.01.2021. Betrokkene ging niet in beroep tegen dit inreisverbod, waardoor het definitief is.

Betrokkene gaf echter nog nooit gevolg aan het inreisverbod. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht met de betekening ervan, en dat het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop betrokkene effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie – C- 225/16 van 26.07.2017).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende negen maal na elkaar dezelfde verblijfsprocedure, namelijk gezinshereniging met zijn dochter, in. Telkens werd deze verblijfsaanvraag geweigerd door de DVZ en de eerste vijf beslissingen, waartegen betrokkene beroep indiende, werden telkenmale bevestigd door de RvV. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

De onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde:

Betrokkene werd op 09.03.2018 voor de correctionele rechtbank veroordeeld voor de verkrachting van een kind beneden de volle leeftijd van 10 jaar (meermaals) en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, waarbij hij als dader een bloedverwant in opgaande lijn betreft, en dus een persoon met gezag (meermaals). Betrokkene werd veroordeeld voor een gevangenisstraf van vier jaar waarvan twee jaar effectief. Verder werd hij ook voor vijf jaar uit zijn rechten ontzet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet is teruggekeerd naar zijn land omdat er een gewapend conflict is, hij noemt 'presidentieel decreet 111 in het hoorrecht afgenomen door de PZ Rupel op 30.07.2026. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 11.01.2021. Uit het onderzoek van het CGVS en vervolgens de RvV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart last te hebben van psychosomatische stress. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 07.01.2021 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. Op 16.03.2021 werd in het gesloten centrum van de DVZ opnieuw een bijlage 13 septies aan betrokkene betekend. Na zijn vrijlating omdat betrokkene halsstarrig weigerde mee te werken aan repatriëring en de opsluitingstermijnen bereikt waren, werd betrokkene ten gevolge van zijn 9 aanvragen gezinshereniging met zijn dochter, nog 9 maal een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, respectievelijk op 13.03.2023, 24.11.2023, 19.06.2024, 12.02.2025, 05/08/2025, 16.02.2026, 30.03.2026, 12.06.2026 en 30.07.2026. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod genomen op 07.01.2021 voor een duur van 10 jaar, hetwelke aan betrokkene betekend werd op 08.01.2021. Betrokkene ging niet in beroep tegen dit inreisverbod, waardoor het definitief is.

Betrokkene gaf echter nog nooit gevolg aan het inreisverbod. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht met de betekening ervan, en dat het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop betrokkene effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten (arrest Ouhami Hof van Justitie – C- 225/16 van 26.07.2017).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende negen maal na elkaar dezelfde verblijfsprocedure, namelijk gezinshereniging met zijn dochter, in. Telkens werd deze verblijfsaanvraag geweigerd door de DVZ en de eerste vijf beslissingen, waartegen betrokkene beroep indiende, werden telkenmale bevestigd door de RvV. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene diende negen maal na elkaar dezelfde verblijfsprocedure, namelijk gezinshereniging met zijn dochter, in. Telkens werd deze verblijfsaanvraag geweigerd door de DVZ en de eerste vijf beslissingen, waartegen betrokkene beroep indiende, werden telkenmale bevestigd door de RvV. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Bovendien heeft betrokkene 11 bevelen om het grondgebied te verlaten en 1 inreisverbod geldig voor 10 jaar dat van kracht is en waarvan de termijn nog dient te beginnen, niet opgevolgd, zoals aangehaald in het risico op onderduiken (cf. supra).

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Ecuador."

1.3 Op 4 augustus 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Betreffende de urgente procedure

Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 7, alinea 1, 11° en 12°, artikel 20, artikel 26, artikel 40ter, artikel 42, artikel 43 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 EVRM. Dit middel argumenteert als volgt:

“EERSTE MIDDEL: De bestreden beslissing schendt:

- artikel 7, alinea 1, 11° en 12°, artikel 20, artikel 26, artikel 40ter, artikel 42, artikel 43 en artikel 74/13 van de Verblifswet;*
- artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.*
- artikel 8 EVRM.*

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt geformuleerd:

“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft sinds 2013 in het Rijk en is sinds 20.05.2020 niet meer verblijfsgerechtigd. Deze intrekkingbeslissing van zijn verblijf (bijlage 21) werd aan hem betekend op 30.05.2020. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, dit beroep werd echter verworpen door de RvV bij arrest 244 757 dd. 24.11.2020.

Op 07.01.2021 werd een bijlage 13sexies genomen, hetwelke een inreisverbod oplegde aan betrokkene voor een duurtijd van 10 jaar, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten met vashouding met het oog op verwijdering. De bijlagen 13sexies en 13septies werden hem beiden diezelfde dag betekend.

Enkele dagen later, meer bepaald op 11.01.2021, diende betrokkene vanuit het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in. Op 15.02.2021 wees het CGVS betrokkene dit verzoek af. Betrokkene ging daarop in beroep, de RvV evenwel bevestigde het besluit van het CGVS en kende hem evenmin enig beschermingsstatuut toe. Op 16.03.2021 werd een nieuwe bijlage

13septies genomen en aan betrokkene betekend diezelfde dag. Een repatriëring werd gepland op 29.03.2021. Betrokkene gaf reeds res te kennen aan de sociaal assistent absoluut niet te willen vertrekken. Hij wenste beroep aan te tekenen tegen de laatste bijlage 13septies, hetgeen kenbaar werd gemaakt aan diens raadsman. Betrokkene weigerde een covid/PLF-test op 26.03.2021, waardoor de voorziene repatriëring diende geannuleerd te worden. Zijn detentie werd meermaals verlengd. Betrokkene diende uiteindelijk vrijgesteld te worden op 15.08.2021 gelet het bereken bereiken van de maximale duurtijd van opsluiting.

Het beroep tegen de bijlage 13septies van 16.03.2021 dat inmiddels werd ingesteld, werd op 07.09.2021 verworpen door de RvV bij arrest 260 273.

Op 06.09.2022 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgisch minderjarig kind, deze aanvraag werd afgewezen op 01.03.2023 middels bijlage 13, het beroep dat betrokkene instelde tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV bij arrest 298 090 dd. 30.11.2023. Een tweede aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 23.05.2022. Ook deze aanvraag werd middels bijlage 13 afgewezen op 23.11.2023 en aan betrokkene betekend daags nadien. Op 01.12.2023 werd meteen opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend, deze werd geweigerd op 04.06.2024 middels bijlage 13, aan word mete een aanvraag gezinshereniging ingediend deze werd geweigerd on 04.06.2024 middels bijlage 13, aan betrokkene betekend op 19.06.2024. Betrokkene stelde ook ditmaal beroep in tegen de beslissing, dit beroep werd verworpen op 19.12.2024 door de RvV bij arrest 318 909. Ook het beroep tegen de bijlage 13 dd. 23.11.2023 werd op 19.12.2024 verworpen door de RvV bij arrest 318 907. Betrokkene diende een vierde aanvraag gezinshereniging in op 12.08.2024, opnieuw werd een bijlage 13 genomen op 10.02.2025. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing instelde, werd door de RvV verworpen bij arrest 334 757 dd. 22.10.2025. Betrokkene diende een vijfde aanvraag gezinshereniging in op 19.02.2025, deze werd opnieuw geweigerd middels een nieuwe bijlage 13 dd. 30.06.2025. Betrokkene stelde beroep in tegen deze beslissing, en dit beroep werd verworpen op 20.05.2026 bij arrest 346 906. Op 13.08.2025 diende betrokkene een zesde aanvraag gezinshereniging in, deze werd geweigerd op 13.02.2026. Op 23.02.2026 diende betrokkene een zevende aanvraag gezinshereniging in met zijn dochter, deze werd geweigerd op 25.03.2026.

Betrokkene diende vervolgens een achtste aanvraag in op 24.04.2026 dewelke werd geweigerd op 09.06.2026. Betrokkene diende de aanvraag tot gezinshereniging met zijn dochter een negende keer in op 13.07.2026. Deze werd geweigerd aan de hand van een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten

(bijlage 13) hetwelk betekend werd aan betrokkene op 30/07/2026. Gezien betrokkene 9 aanvragen tot gezinshereniging met dezelvde referentiepersoon telkens door de DVZ geweigerd werden en gezien hij tegen de eerste 5 weigeringsbeslissingen beroep aantekende, maar dat beroep telkens werd verworpen door de RvV, kunnen we concluderen dat een terugkeer naar Ecuador geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien kan bovenstaande niet behouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM, zoals hierboven beschreven in Artikel 7, alinea 1, 3°. Betrokkene werd op 09.03.2018 voor de correctionele rechtbank veroordeeld voor de verkrachting van een kind beneden de volle leeftijd van 10 jaar (meermaals) en aanranding van eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, waarbij hij als dader een bloedverwant in opgaande lijn betreft, en dus een persoon met gezag (meermaals). Betrokkene werd veroordeeld voor een gevangenisstraf van vier jaar waarvan twee jaar effectief. Verder werd hij ook voor vijf jaar uit zijn rechten ontzet. Uit bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Gelet op wat vooraf gaat primeert het

algemeen belang op het privaat belang, er rust geen positieve verplichting op België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod genomen op 07.01.2021 voor een duur van 10 jaar, hetwelke aan betrokkene betekend werd op 08.01.2021.

Betrokkene ging niet in beroep tegen dit inreisverbod, waardoor het heden definitief is. Betrokkene gaf echter nooit gevolg aan het inreisverbod. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht met de betekening ervan, en dat het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop waarop betrokkene effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017).

Artikel 8 EVRM kan niet worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze betreffende zijn verblijf in een bepaalde bepaalde staat te respecteren (EHRM 313 januari januari 2006, Roodrigues Da Silva en Len Hoogkamer/Nederland, \$39, EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §43).

Wat het belang van va het kind betreft: evenmin geeft de aanwezigheid van een minderjarig kind op het grondgebied als zodanig recht op verblijf. Betrokkene verklaart in het hoorrecht mantelzorger te zijn, maar toont dit verder niet aan. Het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de terugkeer van betrokkene naar zijn land van oorsprong in het licht van bovenstaande niet en betekent niet noodzakelijk een schending van het belang van het kind. Het wordt niet ontkend dat een uitwijzing van betrokkene een zekere impact kan hebben op het kind, maar aangezien de dochter de Belgische nationaliteit heeft, menen we dat het in het belang van het kind is dat er - afgezien van de verplichtingen waaraan haar vader zich dient te houden, die er overigens zelf voor verantwoordelijk is – wat haar situatie betreft de grootst mogelijke continuïteit aangewezen is en dat zij zodoende haar plaats momenteel bij haar moeder, die wel legaal in het Rijk verblijft, is, en zij zodoende hier haar opvoeding, schoolloopbaan en sociale contacten, kan verderzetten. De betrokkene kan zijn band met het kind onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, tevens is er de mogelijkheid dat het kind haar vader zou bezoeken indien gewenst. Bovendien zou betrokkene, na het verlopen van het hem opgelegde inreisverbod, via de geijkte procedures op legale wijze kunnen terugkeren en indien gewenst opnieuw een rol spelen in de ontwikkeling van het kind. Betrokkene kan eveneens, wanneer twee derde van het inreisverbod vertrekken is, via de lokale Belgische ambassade of consulaat de opheffing ervan vragen aan de bevoegde Belgische autoriteiten, die op dat moment een beslissing daaromtrent zullen nemen. Het feit dat het inreisverbod nog niet is ingegaan isi heeft betrokkene bovendien volledig aan zijn onwil om de bevelen en beslissingen van de Belgische overheid op te volgen, te wijten.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht aan de politie van PZ Rupel dat hij in zijn land van herkomst zijn ouders heeft evenals een volwassen dochter. We mogen dus redelijkerwijs aannemen, dat betrokkene, die ten eerste een volwassen man is die voor zichzelf kan zorgen, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst eveneens zal kunnen terugvallen in zekere mate op zijn familiaal netwerk aldaar.

Betrokkene verklaart last te hebben van psychosomatische stress.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

o Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 07.01.2021 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met vashouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. Op 16.03.2021 werd in het gesloten centrum van de DVZ opnieuw een bijlage 13 septies aan betrokkene betekend. Na zijn vrijlating omdat betrokkene halsstarrig weigerde mee te werken aan repatriëring en de opsluitingstermijnen bereikt waren, werd betrokkene ten gevolge van zijn 9 aanvragen gezinshereniging met zijn dochter, nog 9 maal een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, respectievelijk respectievelijk op 13.03.2023, 24.11.2023, 19.06.2024, 12.02.2025, 05/08/2025, 16.02.2026, 30.03.2026, 12.06.2026 en 30.07.2026. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod genomen op 07.01.2021 voor een duur van 10 jaar, hetwelk aan betrokkene betekend werd op 08.01.2021.

Betrokkene ging niet in beroep tegen dit inreisverbod, waardoor het definitief is. Betrokkene gaf echter nog nooit gevolg aan het inreisverbod. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht met de betekening ervan, en dat het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop betrokkene effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie -C- 225/16 van 26.07.2017).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende negen maal na elkaar dezelfde verblijfsprocedure, namelijk gezinshereniging met zijn dochter, in. Telkens werd deze verblijfsaanvraag geweigerd door de DVZ en de eerste vijf beslissingen, waartegen betrokkene beroep indiende, werden telkenmale bevestigd door de RvV. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene -- in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermogt te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

De onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde:

Betrokkene werd op 09.03.2018 voor de correctionele rechtbank veroordeeld voor de verkrachting van een kind beneden de volle leeftijd van 10 jaar (meermaals) en aanranding van de eerbaarheid met geweld of of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, waarbij hij als dader een bloedverwant in opgaande lijn betreft, en dus een persoon met gezag (meermaals). Betrokkene werd veroordeeld voor een gevangenisstraf van vier jaar waarvan twee jaar effectief.

Verder werd hij ook voor vijf jaar uit zijn rechten ontzet"

Eerste onderdeel: de afgifte van een bijlage 13septies in navolging van de aanvraag gezinshereniging

Verzoeker diende op 13.7.2026 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in. Hij ontving een bijlage 19ter. Aan verzoeker werd meegedeeld dat hij tot 10.10.2026 de tijd kreeg om de nodige stukken over te maken. Er vond een woonstcontrole plaats bij verzoeker, waarna hij een uitnodiging kreeg om op het gemeentehuis zijn attest van immatriculatie af te halen. Toen hij hier eenmaal aanwezig was, en aan het wachten was tot het zijn beurt aan het loket was, werd verzoeker aangehouden en meegenomen naar het politiebureau. Hier werd aan hem de onderhavige beslissing overhandigd.

In de bestreden beslissing staat dat zijn verblijfsaanvraag geweigerd wordt middels de onderhavige beslissing. Wederom wordt de aanvraag zonder meer, zonder de kans om bijkomende documenten voor te leggen, geweigerd. Een weigeringsbeslissing dient echter besloten te worden in de vorm van een bijlage 20. Verzoeker verwijst naar de volgende passage uit het arrest van uw Raad d.d. 18.2.2019 met nr. 216993, waarin verwezen wordt naar het arrest van het Hof van Justitie d.d. 8.5.2018 (C-82/16) (eigen onderlijning):

"De Raad herhaalt dat het HvJ in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) uitlegt dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is

verboden. Er moet onderzocht worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. Hieruit blijkt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familiebanden moeten onderzocht worden, wat in artikel 8 van het EVRM vertaald wordt als zijnde het gezins- en familieleven, terwijl het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelt dat in elk geval een afhankelijkheidsonderzoek zich opdringt, ook bij aanvragen gezinshereniging van derdelanders met een Belg, zoals in dit geval, die onder een inreisverbod staan.

...

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde dit onderzoek, wat ook deels is voorzien in artikel 8 van het EVRM, dat het gezins- en familieleven beschermt, correct heeft gevoerd. In die zin werd geen correcte beoordeling verricht. De schending van de materiële motiveringsplicht, samen gelezen met artikel 8 van het EVRM, moet worden vastgesteld."

Verzoeker verwijst naar het arrest van uw Raad d.d. 16.9.2025 (nr. 332 799) waarin een gelijkaardige situatie beslecht werd (eigen onderlijning):

"Gelet op voormelde bepaling, te meer daar zij ook ter gelegenheid van de bijlage 19ter, verzocht werd om documenten voor te leggen (onder meer betreffende de daadwerkelijke zorg en de dagelijkse zorg- en opvoedingstaken) binnen de drie maanden, diende de verzoekende partij te beschikken over drie maanden om documenten over te maken, wat aldus in casu, in strijd met voormelde bepaling van het Vreemdelingenbesluit, niet het geval was.

3.12. De Raad stelt voorts samen met de verzoekende partij ook nog vast – los van de vaststelling dat een afhankelijkheidsonderzoek in het licht van de rechtspraak uit het arrest K.A. in casu niet aan de orde was – dat enkele motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing en die betrekking hebben op het onderzoek naar het al dan niet bestaan van een afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter J. van Portugese nationaliteit, op grond van de stukken van het administratief dossier of de stukken overgemaakt door de verzoekende partij, niet correct voorkomen.

...

Daarnaast werpen de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, een ander licht op het motief "Het houdt geen steek dat mijnheer dat probeerde te doen in Zwitserland, terwijl hij eigenlijk verblijf ambieerde in België bij zijn voorgehouden gezin. In elk geval is het kind intussen 10 jaar oud en woont het onafgebroken sinds de geboorte in België." Nu de bestreden beslissing reeds na drie dagen werd genomen zonder de vooraf gegeven termijn voor het overleggen van stukken te respecteren of zonder de verzoekende partij op de hoogte te stellen van een verkorte termijn voor het overleggen van stukken, kan het de verzoekende partij niet ten kwade worden geduid de stukken die zij heden bij haar verzoekschrift voegt, niet te hebben overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

In haar verweernota meent de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoont welk belang zij heeft bij haar grief dat haar geen termijn van drie maanden werd toegekend om inhoudelijke bewijzen ter staving van haar verblijfsaanvraag te bezorgen aan het bestuur, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat met al die elementen reeds rekening werd gehouden, doch mist een dergelijk betoog feitelijke grondslag. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat ook haar partner en haar minderjarig kind enige periode, samen met de verzoekende partij, in Zwitserland hebben verbleven, zoals mogelijk kan blijken uit de stukken die de verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift.

3.13. Uit wat voorafgaat blijkt een gebrekkig onderzoek van het dossier. De motieven berusten niet op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. "

Verzoeker vertrok op 30.7.2026 naar het gemeentehuis, met het idee dat hij zijn oranje kaart mocht gaan ophalen. Hij had nog tot 10.10.2026 de tijd om bijkomende stukken voor te leggen, die naar aanleiding van de recente ontwikkelingen in het contact met zijn dochter nog zouden volgen.

Verzoeker wijst op het gegeven dat bestuurlijk handelen voorzienbaar dient te zijn. De regels die een bestuur hanteert, dienen duidelijk en kenbaar te zijn. De rechtsonderhorige dient de mogelijkheid te hebben de gevolgen van zijn gedragingen te kunnen inschatten. Het bestuur mag de rechtmatige verwachtingen die de burger uit een bestuursoptreden put, niet beschamen. Er dient een vaste gedragslijn te zijn waar de burger op mag vertrouwen.

In casu wijkt verweerder af van hetgeen de regel is, zijnde de mogelijkheid voor verzoeker om binnen de drie maanden bewijzen voor te leggen in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging.

Waar een aanvraag gezinshereniging van een andere persoon behandeld zou worden op basis van geactualiseerde gegevens middels de termijn van 3 maanden om documenten voor te leggen, heeft

verzoeker nooit deze kans gehad. Het gelijkheidsbeginsel wordt hier met de voeten betreden. Het gegeven dat verzoeker een strafrechtelijk verleden heeft, kan niet verantwoorden dat dit onderscheid gemaakt wordt op basis van gedateerde gegevens.

Dit zou impliceren dat verzoekers verleden de rest van zijn toekomst zal bepalen. Dit strookt niet met het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker heeft zijn straf uitgezeten en heeft sindsdien alles op alles gezet om een nieuw leven uit te bouwen. Dat verzoeker fouten heeft begaan, betwist hij niet. Het is echter niet redelijk om verzoeker niet eens de kans te geven zijn dossier te actualiseren en hem zonder meer een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Verzoeker heeft momenteel twee lopende procedures bij uw Raad, om deze discrepantie in behandeling aan te vechten. Verzoeker verwijst dan ook naar hetgeen hij in deze verzoekschriften aangehaald heeft:

Op 20 mei 2026 heeft de familierechtbank in Antwerpen het contactherstel tussen verzoeker en zijn dochter vormgegeven: zij zullen in een neutrale bezoekenruimte, met begeleiding, hun contacten herstellen. Het CAW begeleidt verzoeker hierin.

Het kan geenszins worden aanvaard dat verweerder verzoeker als het ware naar het gemeentehuis heeft gelokt, onder het voorwendsel dat hij er zijn oranje kaart zou ontvangen, terwijl het werkelijke doel erin bestond hem ter plaatse vast te houden en over te brengen naar het gesloten centrum.

Hiernaast dient benadrukt te worden dat de beslissing steunt op artikel 7, alinea 1, 1° van de Verblijfswet, "wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten". Verzoeker was echter in het bezit van een bijlage 19ter. Meer nog, verzoeker had recent een positieve woonstcontrole gehad. Dit houdt in dat hij zijn oranje kaart zou ontvangen. Verweerder steunt de beslissing op verkeerde feiten, en schendt aldus de materiële motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel: de beslissing is strijdig met het hoger belang van het kind en artikel 8 EVRM

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Verzoeker verblijft hier al meer dan 13 jaar en heeft geruime tijd een legaal verblijfsrecht gehad. Zijn kind is hier geboren en heeft de Belgische nationaliteit.

Het recht op eerbiediging van privé- familie- en gezinsleven vloeit voort uit artikel 8 EVRM, dat als volgt luidt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoeker erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt. Er dient echter wel een billijke afweging gemaakt te worden:

Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 159 789 van 13 januari 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een fairbalance-toets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een Dat er sprake is van een familie- en gezinsleven staat vast. Verzoeker heeft eerst jaren met zijn Belgisch minderjarig kind samengewoond. Na de feitelijke en juridische scheiding met de moeder van het kind, zijn de banden steeds in de mate van het mogelijke intact gebleven tussen de referentiepersoon en verzoeker.

Overeenkomstig de rechtspraak i.v.m. art. 8 EVRM (zie o.a. EHRM 3 oktober 2014 Jeunesse t. Nederland), dient bij de belangenafweging rekening te worden met het belang van het kind.

In het belang van het kind, wordt zij opgevoed door zijn beide ouders. Dit wordt bevestigd door art. 9 en 18 IVRK (eigen onderlijning):

Art. 9 IVRK:

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald

geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

Art. 18 IVRK:

De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de eerste verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg.

Er zijn verschillende actoren betrokken in het welzijn van de dochter. Onlangs werd het contacthersteltraject opgestart. Dit vereist uiteraard de aanwezigheid van verzoeker in België. Het is in het belang van Skarlett dat dit traject stabiel en volwaardig kan verlopen. Minstens moet het familiaalrechtelijk dossier afgewacht worden. Immers, er is nog geen eindvonnis.

Het vonnis van de familierechtbank vermeldt letterlijk het volgende (stuk 3):

“Het is van belang dat Skarlett de mogelijkheid krijgt om veilige contacten te hebben en op te bouwen met haar beide ouders, dus ook met vader. Die mogelijkheid en de bereidheid tot medewerking van de ouders dient te worden benut, ongeacht de specifieke omstandigheden en het verleden van vader.”

Dat de contacten met verzoeker niet in het belang zouden zijn van de referentiepersoon, kan aldus niet gestaafd worden. Dit betreffen aannames en veronderstellingen en kunnen geenszins teruggebracht worden naar de objectieve elementen in het dossier van verzoeker. Uit het gehele vonnis blijkt dat het belang van de referentiepersoon voorop staat, dat hierbij veilige contacten met haar vader cruciaal zijn. Men kan dan ook niet ernstig voorhouden dat het uitwisselen van kaartjes of digitale communicatie een volwaardig alternatief vormt voor fysieke ontmoetingen. Juist in het kader van een contactherstel is fysieke nabijheid, zij het onder de door de familierechtbank opgelegde voorwaarden en begeleiding, een essentieel onderdeel van de geleidelijke heropbouw van de ouderkindrelatie.

Het bestreden besluit miskent deze realiteit en gaat daarmee in tegen de uitgangspunten van het vonnis zelf. Verzoeker verwijst hiertoe eveneens naar de rechtspraak van uw Raad omtrent dit thema (RVV 7 oktober 2021, nr. 261 780, RVV 29 mei 2020, nr. 236 222).

Ten slotte wordt onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van verzoeker, wat eveneens onder artikel 8 EVRM valt. Verzoeker verblijft reeds dertien jaar in ons land. Hij heeft hier een netwerk opgebouwd. Verschillende werkgevers getuigen positief over zijn werkbereidheid en engagement.

Mevrouw O. M., bij wie verzoeker inwoont, getuigt ook zeer persoonlijk en concreet over haar uitstekende relatie met verzoeker. Verzoeker is thans mantelzorger voor mevrouw. Zij stelt dat zij niet kan zonder hem.

Met al deze elementen is niet (afdoende) rekening gehouden in de bestreden beslissing. Er vond geen correcte belangenafweging plaats in het kader van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten.

Uit het gehele dossier blijkt aldus wel degelijk dat er een zodanige afhankelijkheidshouding is tussen de referentiepersoon en verzoeker, en dat deze enkel maar groter zal worden, gelet op de concrete situatie.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd en geschorst te worden vanwege de verschillende onzorgvuldigheden.”

3.2 In haar enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 20, 26, 40ter, 42, 43 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar onthoudt zij zich ervan om enig betoog op dit vlak te ontwikkelen waardoor het middel op dit vlak in ieder geval niet-ontvankelijk is.

In zoverre verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 7, eerste lid, 11° van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat deze bepaling geen enkele uitstaans heeft met de bestreden beslissing(en) die helemaal niet gegrondvest zijn op deze bepaling. Op dit vlak is de vordering dan ook per definitie niet-ontvankelijk.

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door onder meer artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu* voldaan. De Raad merkt dienaangaande op dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12°, van de Vreemdelingenwet, waardoor reeds is voldaan aan artikel 8 van dezelfde wet, dat oplegt dat de bepaling van artikel 7 die werd toegepast wordt vermeld. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite. Deze uiteenzetting verschaft verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.4 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8 De bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, is geschraagd op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

(...)”.

Verzoekende partij wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum of enige verblijfstitel.

3.9 Nu minstens één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet geldig vastgesteld werd, volstaat dit om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen en acht de Raad het niet langer nodig nog in te gaan op eventuele overige kritiek die verzoekende partij naar voor brengt op het motief dat

haar eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan immers geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel, waardoor een voldoende belang bij deze kritiek niet voorhanden is. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor het in de bestreden beslissing opgenomen motief ten aanzien van artikel 7, eerste lid, 12° waar verzoekende partij er zich van onthoudt enige argumentering tegen dit element te ontwikkelen.

3.10 Verzoekende partij is van mening dat de voorliggende beslissing niet genomen kon worden vermits zij een aanvraag deed voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger enerzijds en zij nog over een termijn beschikte om de nodige stukken in het kader van deze aanvraag in te dienen.

De Raad kan evenwel het argument van verzoekende partij niet volgen als zou het bestuur niet mogen overgaan tot de afwijzing van haar aanvraag tot gezinshereniging via een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij beweert wel maar toont geenszins aan dat de verwerende partij verplicht zou zijn om het model bijlage 20 te gebruiken bij de afwijzing van de aanvraag.

De Raad benadrukt dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). Verwerende partij kan in haar beoordeling ook putten uit de voorafgaande weigering van aanvragen voor een verblijfsrecht.

3.11 Verzoekende partij merkt op niet eens de tijd van drie maanden gekregen te hebben om stukken voor te brengen in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Zij diende immers een dergelijke aanvraag in op 30 juli 2026 en meent stukken in dit kader te kunnen hebben voorbrengen.

Bij het verzoekschrift voegt zij een (tussen)vonnis van de Familierechtbank te Antwerpen waarbij haar een contactherstel in een neutrale bezoekuimte in het vooruitzicht gesteld wordt waarbij er op het ritme van het kind van verzoekende partij gewerkt kan worden aan de heropname van het ouderlijk contact tussen verzoekende partij en haar kind. Dit dient blijkens voormeld vonnis echter te gebeuren binnen het kader en onder strikt toezicht van deze neutrale bezoekuimte.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij nog op 24 april 2026 een aanvraag tot zogenaamde gezinshereniging indiende op basis van haar Belgisch minderjarig kind. Deze aanvraag werd afgewezen op 9 juni 2026 en met andere woorden op een moment dat verzoekende partij reeds kennis had van voormeld (tussen)vonnis. Het was aan haar om desgevallend haar aanvraag te actualiseren en om deze gegevens kenbaar te maken.

Voor het overige zijn er geen elementen die gewijzigd zouden kunnen zijn waardoor het niet ingezien kan worden dat verzoekende partij geen kans gekregen zou hebben haar standpunt degelijk uiteen te zetten. In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuurlijke overheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

Het gebrek aan medewerking van verzoekende partij heeft er immers aan in de weg gestaan dat de verwerende partij haar wettelijke verplichtingen en deze die voortvloeien uit de naleving van de algemene beginselen van bestuur en de algemene rechtsbeginselen waarop verzoekende partij zich op heden meent te kunnen steunen, zou kunnen nakomen.

Daarbij herhaalt de Raad dat verzoekende partij herhaaldelijk aanvragen indiende voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden waarbij deze telkens geweigerd werden. Ook met de laatst beschikbare gegevens toont verzoekende partij niet aan dat zij een dermate band heeft met haar kind dat een mogelijke scheiding van dermate invloed zou zijn dat hun band verbroken zou worden. Integendeel, de stukken die zij voorbrengt, tonen aan dat de relatie tussen de beiden heropgestart dient te worden en dat het aan het kind toekomt om hiervoor het ritme aan te geven wat dan ook inhoudt dat er niet noodzakelijkerwijze sprake zal zijn van een dergelijk herstel dat enkel maar in het vooruitzicht geplaatst wordt zonder verdere dwingende maatregel. Er blijkt ook uit geen enkel element dat er intussen al daadwerkelijke stappen gezet werden om het herstel van het recht op contact terug te doen opnemen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat men moet kunnen vertrouwen op wat men niet anders kan opvatten dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid, zodat de door de overheid gewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. Het recht op rechtszekerheid is evenwel geen onbeperkt recht en moet onder omstandigheden wijken voor het legaliteitsbeginsel dat de rechtszekerheid en gelijkheid verzekert. De verwachtingen van de bestuurde mogen niet gegrond zijn op een onwettige praktijk en het recht op rechtszekerheid kan aldus niet worden ingeroepen indien dit leidt tot een beleid dat tegen de wettelijke bepalingen ingaat (RvS 30 november 2017, nr. 240.030). De bestreden beslissing schendt dit beginsel dan ook geenszins.

In zoverre verzoekende partij middels dit betoog zou verwijzen naar een schending van haar hoorrecht, wijst de Raad erop dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de minister eventueel hadden kunnen doen afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). In dit geval werd verzoekende partij gehoord, heeft zij haar verschillende standpunten uiteen kunnen zetten, werd hier rekening mee gehouden en blijkt er dan ook nergens ook maar enige schending van dit hoorrecht voor te liggen.

3.12 Een procedure bij de familierechtbank heeft naar huidig recht geen schorsende werking en verbiedt de gemachtigde niet een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

3.13 Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating vermits verzoekende partij intussen een voormalig verblijfsrecht verloren heeft en zij sedertdien enkele vruchteloze pogingen deed om terug een verblijfsrecht te bekomen waarbij zij zich telkens beroept op de relatie met dezelfde referentiepersoon. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115;

EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij intussen niet meer tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Verzoekende partij beroept zich op de band met haar kind. Er blijkt echter nergens uit dat er een werkelijke en betekenisvolle band bestaat tussen haar en haar kind. Integendeel, uit de voorgebrachte stukken blijkt dat de band tussen de beiden op heden zo goed als onbestaande is en deze terug gebeurlijk en op het ritme van het kind hersteld dient te worden via contactherstel in een neutrale bezoekeruimte van het CAW te Antwerpen. De bestreden beslissing gaat overigens nader in op dit argument en beoordeelt deze gegevens waarbij niet kan ingezien worden in hoeverre deze beoordeling niet deugdelijk gemaakt zou zijn.

Voor wat de band betreft met de persoon waarbij zij zou inwonen, kan er vastgesteld worden dat ook dit element van de beweerde mantelzorg beoordeeld wordt. Ook in het huidige verzoekschrift wordt dit element aangehaald met een eigen verklaring van de hand van de persoon die beweert hiervan te kunnen genieten. Een loutere verklaring in deze zin ontkracht echter de bevindingen van verwerende partij niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet vastgesteld worden en dit zeker niet nu er door verzoekende partij herhaaldelijk een aanvraag werd ingediend voor een zogenaamde gezinshereniging die telkens afgewezen werd.

3.14 Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerde privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken voor die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

3.15 De artikelen 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan dan ook de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van de artikelen 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag.

3.16 Voor wat de geciteerde rechtspraak van de Raad betreft, wijst de Raad er voor de goede orde op dat de arresten van dezelfde Raad niet bekleed zijn met precedentenwaarde en bovendien blijkt dat de situatie die ten grondslag lag aan deze rechtspraak geenszins gelijklopend met deze van verzoekende partij.

3.17 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen is niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zes augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. HERBOTS

A. DE WILDE